

Sv. Alberta draudzes ziņas

2022. gada septembris* Nr. 131

Slavēts Kristus!

Brāļi un māsas Kristū!

Šogad mēs varam piedzīvot ļoti dažādus un varbūt savstarpēji nesaistītus notikumus, kā, piemēram, karu Ukrainā, pandēmijas ietekmi, cilvēku pilnīgi pretējo uzskatu sadursmi mūsu dzīvē. Bet kas mūs vieno? Noteikti tas, ka vēl lielākā daļa cilvēku (ja neesam astronauti) dzīvojam uz šī planētas un, ja esam ticīgi, tad Zeme ir mūsu pagaidu mājas, jo ticam Dieva Valstībai. Vieno vēl tas, ka mums šeit ir viena dzīve, tātad dzīvojam tikai vienu reizi un viss! Karš, slimības un nelaimes cilvēka dzīvību var ātri atņemt. Uz to raugoties, piedzīvojam, ka esam mirstīgi. Daudzi par to domājot, piedzīvojot kara šausmas un tuvākā cilvēka nāvi kļūst ļoti tramīgi, bailīgi un šokēti no šīs nāves pieredzes. Mēs viņiem

jūtam līdzī. Es pats nevaru ilgi skatīties briesmīgas kara ainas. Cilvēka psihe tā ir veidota, ka liekas, ka tuvinieka aiziešana vai cilvēka pēkšņa nāve skar viņu pašu. Nezinu, cik daudzi no mums par to ikdienā domājam.

Lai nebūtu pārāk drūmi, tad varbūt interesants ir tas fakts, ka īsts katolis un kristietis normāli tic cilvēka nemirstībai (lai arī ar prātu to var nesaprast) vai, pozitīvākā nozīmē, kristietis ir tas cilvēks, kas pieskāries mūžīgai dzīvei, jo pieskāries ticībā Kristum. Tāpēc brāļi un māsa Kristū, Viņā tu atklāsi cilvēka dzīves un nāves noslēpumu, jo Kungs ir Augšāmcēlies un atklājis Savas Valstības noslēpumus mazajiem.

Prāvests Krišjānis

Nuncijs Aglonā: Lai Dievmāte mūs aizstāv līdz kamēriem un taisnība atgriezīsies Ukrainā un pasaulē

15. augustā Aglonā noslēdzas Vissvētākās Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svinības, kas ik gadu svētvietā pulcē simtiem svētcēlnieku un ticīgo. Svētkus noslēdza svinīgs dievkalpojums bazilikas sakrālajā laukumā, kura laikā klātesošos uzrunāja apustuliskais nuncijs Baltijas valstīs Petars Antuns Rājičs.

Turpinājumā seko nuncijs uzrunas pilnais teksts:

Dārgie brāļi un māsas,

Esam sanākuši šeit, Aglonā, apņēmti ar brīnišķīgo, Dieva radīto dabu un pie apbrīnojami skaistās bazilikas, lai svinētu vislielākos Jaunavas Marijas svētkus, tas ir, viņas ar miesu un dvēseli Debesīs uzņemšanu. Šodien esam šeit kā liela ticīgo saime ap Kunga altāri, lai slavētu Dievu un Viņam pateiktos par lielajiem darbiem, ko Viņš ir veicis Dievmātes dzīvē.

No visas sirds sveicu Viņa Eminenci Jāni Kardinālu Pujatu un visus bīskapus un priesterus, kas šodien koncelebrē, īpaši vietējo bīskapu Viņa Ekselenci Jāni Buli, un pateicos par ielūgumu vadīt šo Svēto Misi. Sveicinu arī mūkus un mūķenes, konsekrētās personas un lajus, ģimenes un jauniešus. Sirsnīgi sveicinu arī personas, kas pārstāv citas konfesijas, pareizticīgo un luterāņu kopienu pārstāvjus un arī citu reliģisko pārliecību ticīgos. Ar cieņu un sirsnīgu sveicienu vērsos pie valsts un pašvaldību pārstāvjiem, kuri šodien ir vēlējušies būt kopā ar mums, sākot ar

prezidenta kungu Egilu Levitu un ministriem, Saeimas deputātiem, pašvaldību vadītājiem un visiem šeit klātesošajiem, kuri veic kādu sabiedrisku kalpojumu, lai veicinātu visas sabiedrības kopīgo labumu.

Pēc diviem pandēmijas gadiem un, visdažādākajos veidos saskārušies ar tās radītajām sekām, esam atkal šeit pie Dievmātes Marijas bazilikas lūgšanā, lai pateiktos Kungam, mūsu Dievam, par lielo dzīvības dāvanu un pestīšanu, kas mums ir dāvāta Jēzū Kristū, Dieva Dēlā, kas ir piedzimis no Jaunavas Marijas. Mums ir neskaitāmi iemesli, lai pateiktos un godinātu Dievu, un to darām, upurējot šo Svēto Misi kā mūsu slavas dziesmu Dievam Tēvam par Viņa mīlestību un žēlsirdību.

Neraugoties uz prieku, ko izjūtam, esot šeit kā viena liela ticīgo saime, nevaram aizmirst karu, kas vērsts pret Ukrainu un tās tautu, kas gandrīz sešus mēnešus cieš drausmīgu agresiju, kura līdz šim ir prasījusi tik daudz mūsu brāļu un māsu dzīvību. Šodien lūgsim Kungu mūsu Dievu, lai ar Debesīs uzņemtās Dievmātes Marijas spēcīgo aizbildniecību Viņš dāvā taisnību un mieru Ukrainā un atgriešanos un glābšanu agresoram.

Atcerēsimies, ka šī gada 25. martā Svētais Tēvs pāvests Francisks kopā ar visiem pasaules bīskapiem upurēja Ukrainu un Krieviju Marijas Bezvainīgajai Sirdij. Tanī dienā pāvests šādi paskaidroja sava žesta nozīmi: “Tas ir bērnu pilnīgas uzticēšanās žests, kuri, saskaroties ar šī nežēlīgā un neprātīgā kara nemieru, kas apdraud visu pasauli, steidzas pie savas Mātes. Kā mazi bērni, kas ir nobijušies, nāk pie mammas, lai raudātu, lai meklētu aizsardzību. Steigsimies pie Mātes, uzticot viņas Sirdij bailes un sāpes, uzticēdami mūs pašus viņai. Tas ir salikt tanī tīrajā, neaptraipītajā Sirdī, kur tik skaidri saskatāms Dieva attēls, lielos brālības un miera dārgumus, visu, kas mums pieder un kas mēs esam, lai viņa, Māte, kuru Kungs mums ir devis, būtu tā, kura mūs aizsargās un glabās.” (pāvests Francisks, Homīlija, 2022. gada 25. marts)

Vissvētā Jaunava Marija ir patiesi unikāla sieviete, un mēs vēlamies, kādu daļu, kaut vai kādu nenozīmīgu un mazu daļu no mūsu dzīves atpazīt viņas dzīvē. Pirmajā šīs dienas lasījumā Marija ir parādīta kā Baznīcas

attēls, kā atpestītās cilvēces un mūsu pašu piemērs. Tas apliecina mūsu kopīgo aicinājumu būt Kristus dzīvajiem locekļiem Viņa Baznīcā un dzīvības dāvatājiem. Mūsu aicinājums ir kļūt par gaismas bērniem, kas nāk no Dieva, no augšas. Būt personām, kas dāvā un liek rasties jaunai dzīvei, un būt dzīvības aizstāvjiem. Būt drosmes pilniem ticīgajiem visā dzīves ceļā, lai nodotu jaunajai paaudzei ticību, kuru mēs paši saņēmām no mūsu senčiem, lai aizstāvētu patiesības, godīguma un taisnīguma vērtību, nesot sabiedrībā savu sirdi un siltumu jau sākot no ģimenes mājām. Mūsu cīņa tāpat ir pret spēkiem, kuri vēlas iznīcināt dzīvību, izplatīt neticību un bezcerību, kuri vēlas aprīt gaismu un visu to, kas ir labs un derīgs cilvēkam. Un sākums šai pret cilvēku vērstajai vardarbībai un amorālumam notiek tad, kad pazūd ticība Dievam, kad Dievs tiek uzskatīts tikai par vienu no iespējām, nevis vienīgo, patieso un īsto realitāti.

Marija ar miesu un dvēseli pirms mums ir sasniegusi Debesis. Viņa tagad aizbildina par mums pie sava Dēla, Pasaules Pestītāja Jēzus. Viņš uz krusta par mums ir uzvarējis sātanu, ļaunuma spēkus un nāvi, un mūs iedrošina un pavada mūsu dzīvē arī tad, kad esam pārbaudījumos un neziņā, jo mūsu cīņa ir arī Viņa cīņa. Arī mūsu laikā un mūsos Viņš uzvar pasauli un tumsas spēkus. Mums apsola, ka dzīvosim ar viņu vienmēr. Tas ir liels apsoliņš. Un pestīšanas vēsturē nekad vēl nav noticis tā, ka Dievs nebūtu izpildījis savus solījumus. Šodien Viņa solījums ir piepildījies! Tādēļ mums nav jābaidās no dzīves vai no grūtībām, kuras varētu nākt, jo Kungs ir ar mums un vienmēr mūs stiprina, mūs vada, mūs iedrošina un mūs atbalsta. Tāpat mums nav jālūdz ērta dzīve, bet gan dvēseles spēks, lai mēs varētu iziet cauri visiem dzīves izaicinājumiem; mums nav jālūdz, lai mēs izdzīvojam, bet gan lai mēs dzīvotu Dieva, Baznīcas un tautas godam. Kad kā Marija mēs atvērsimies Kristum mazās un lielās dzīves situācijās, Viņš mūs sagatavos patiesai dzīvei. Tad sajūtīsim brīnišķīgo Dieva mīlestību un kopā ar Dievmāti slavēsim Dievu par Viņa lielajiem darbiem.

Tā ir mūsu lielā cerība un prieks, jo mums ir varens Dievs Debesīs, kurš mūs mīl ar mūžīgu mīlestību. Kungs mūs iedrošina caur savu lielo Māti, lai arī mēs kļūtu lielas personas, spēcīga paaudze, vīrieši un sievietes ar varenu garu šinī bēdu ielejā, dodoties uz mūžību, kur nebūs vairs ne asaru, ne ciešanu, ne šaubu, ne baiļu, bet kur Dievs būs viss visos (Kol 3, 11). Un lai Marija, Debesīs uzņemta, kuru šeit godinām kā Aglonas Dievmāti, turpina mūs aizsargāt un glabāt ar savu mātišķo aizbildniecību līdz kamēr miers un taisnība atgriezīsies Ukrainā un pasaulē, lai visi mēs būtu stipri ticībā, noturīgi cerībā un dedzīgi brāļu mīlestībā. Lai tā notiek! Āmen!

KABLA: Foto: Aleksandrs Lisenkovs, Rihards Rasnacis

Rīga – Aglona 2022

2022. gada svētceļojums sākās 3. augustā no Alūksnes. Šogad grupas vadību ceļā uzņēmās draudzes loceklis Ingus Lieknis. Svētceļojuma laikā dalībnieku skaits bija mainīgs, taču kopumā tie bija 45 svētceļnieki, atšķirīgos vecumos un no dažādām draudzēm. Ceļojumā dalībnieki savstarpēji iepazinās un kļuva kā liela ģimene, kura kopīgi pavadīja laiku, pārvarēja izaicinājumus un atbalstīja viena otru grūtākajos brīžos. Mērojot garo ceļu, svētceļnieki apskatīja un iepazīna Latvijas skaistās pilsētas un lauku ainavas. Šī gada Svētceļojuma moto bija "Lai visi būtu viens" (Jņ 17, 21), kurš dalībniekus apvienoja un satuvināja ceļā uz Aglonu.

1.diena

Svētceļojums ir sācies!

Pēc kopīgas Mises svinēšanas sv. Alberta katoļu baznīcā, svētceļnieki ar autobusu devās uz Alūksni – šī gada svētceļojuma sākumpunktu, pa ceļam apskatot Raunas Staburagu un klausoties dalībnieka sagatavotajā konferencē.

Pusdienojām Ernesta Gлика Alūksnes Valsts ģimnāzijā, kura būs mūsu pirmā ceļojuma naktsmītne. Nedaudz atpūtušies devāmies iepazīt skaisto Alūksni gida pavadībā un apmeklējām Ernesta Gлика Bībeles muzeju.

Vakaru pavadījām kopīgi ie-pazīstot viens otru un spēlējot “sarg-eņģeļu” spēli. Svētceļnieku grupu viesmīlīgi apciemoja priesteris Ingars un Alūksnes draudzes pārstāvji.

2.diena

2. dienas rītu svētceļnieki iesāk ar dievkalpojumu skaistajā Alūksnes

Svētā Bonifācija Romas katoļu baznīcā. Pēc stiprinošajām brokastīm, kurās ēdām tortes par godu septiņgadīgajai gavīļniecei Katrīnai, kas ir jaunākā dalībiece mūsu pulkā, bijām gatavi doties 17 km garajā ceļā uz Mārupi. Vairākkārt atpūtušies un klausījušies

prāvesta konferenci, sasniedzām mūsu naktsmītņi – Mālupe saietā namu. Pēc nelielas atpūtas devāmies ilgi gaidītajā peldē uz Mālupe salu. Pavakariņojuši svētceļnieki muzicēja, spēlēja “kartupeli” un kārtīgi atpūtās, lai iegūtu spēkus rītdienas garajam ceļam.

3.diena

Saulaino 3. dienas rītu iesākām ar dievkalpojumu Mālupe saietā nama zālē. Paēduši brokastis bijām gatavi doties 26 km garajā ceļā uz Liteni. Pirms pusdienām, vienā no atpūtas pauzēm, mīlojamies ar saldējumu, ko uzsauca vakardienas gaviļniece Katrīna. Pusdienu pauzē klausījāmies Undīnes sagatavoto konferenci par šī gada svētceļojuma moto “Lai visi būtu viens” (Jņ 17, 21) un tad ēdām gardu zupu. Vakārā ieradāmies Litenes tautas namā, noguruši, bet lepni par paveikto ceļu karstajā vasaras svelmē, kas neiztika bez piedzīvojumiem, kad pēkšņi ceļš beidzās pie kviešu lauka, bet kartē rāda, ka varam iet, jo ir jābūt ceļam starp mājām. Kārtīgi atpūtāmies nopeldoties tuvajā Pededzes upē. Vakariņojot nosvinējām pirmo garo gājiena distanci, mie-lojoties ar sarūpēto kliņģeri. Vakaru pa-vadijām kopīgi atpū-šoties un spēlējot volejbolu skaistajā naktsmītņes teritorijā.

4. diena

4. dienas rītā bijām gatavi doties 21 km garajā ceļā uz Nau-daskalnu. Ceļā pārva-rējām gan karstu vasaras svelmi, gan stipru lietu, taču atbalstot vienam otru nonācām Balvos. Dievkalpojumu svi-nējām Balvu Vissvē-tās Trīsvienības Ro-mas katoļu baznīcā, kuras pagalmā ietu-

rējām pusdienas un mīlojāties ar saldējumu. Pirms dievkalpojuma klausījāties dalībnieka Daira konferencē par mūsu svētceļnieku grupas moto "Lai visi būtu viens."

Atpūtušies devāties tālākajā ceļā uz mūsu naktsmītni - Naudaskalna tautas namu. Salījuši un noguruši, pēc nelielas atpūtas dalījāties grupiņās, kurās apspriedām dažādas garīgās tēmas un mūsu pieredzi svētceļojumā.

5. diena

5. dienu iesākām ar Sv. Misi Naudaskalna tautas nama sporta zālē. Mēs veicām 26 km garo ceļu uz Tilžu, pa ceļam mīlojoties ar arbūzu, atpūšoties kādas draudzīgas ģimenes viensētā un klausoties dalībnieces Signes konferencē. Nonākuši Tilžas vidusskolā spēlējām volejbolu ar vietējiem bērniem un kārtīgi atpūtāmies. Pa šīm dienām bijām sveikuši pulkā 5 jaunpienākušos svētceļniekus un guvuši daudzas pozitīvas emocijas.

6. diena

Svētceļojuma 6. diena sākās ar dievkalpojumu tuvajā Tilžas Svētā Jāzepa Romas katoļu baznīcā, kuru vadīja priesteris Filips. Laikapstākļi ceļotājiem bija ļoti labvēlīgi, tādēļ pēc ieturētajām brokastīm veikli nogājām 21 km garo ceļu uz Salnavu. Atpūtā klausījāties dalībnieka Davida konferenci, kā arī mīlojāties ar āboliem, kurus mums atveda kāds jauns pāris Anna un Māris. Ceļa laikā sastapām arī laipnu garāmbraucēju, kura mūsu grupai uzdāvināja pašgatavotu siera rituli. Pusdienojām Salnavas kultūras namā - mūsu naktsmītnē. Pēc nelielas atpūtas tikāmies ierastajās grupiņās, lai dalītos iegūtajās sajūtās svētceļojuma laikā. Ceļiniekus sagaidīja jauks pārsteigums – kubls un pirtiņa,

kurās svētceļnieki atpūtas un nomazgājās. Pateicamies Salnavas iedzīvotājiem par silto uzņemšanu un dāsnumu. Vakarā noslēdzām ar kopīgu muzicēšanu un ierasto lūgšanu Dievam. Šodien mūsu svētceļnieku pulciņu papildināja 5 jauni dalībnieki.

7. diena

7. dienas rītu iesākām ar dievkalpojumu tuvajā Salnavas Svētā Jāņa saucēja balss tuksnesī Romas katoļu baznīcā. Šodien bija mūsu pavārītes Sņežanas dzimšanas diena, tādēļ brokastīs baudījām viņas pašas gatavoto torti. Mums priekšā bija 21 km garais ceļš uz Nautrēniem. Ieturētajā

pauzītē klausījāmies māsas Ritas konferenci par Edīti Šteinu. Mūsu naksmītne atradās Nautrēnu vidusskolā. Vēlākajās vakara stundās norisinājās slavēšanas vakars un aizlūgšanas Nautrēnu Jaunavas Marijas bezvainīgās ieņemšanas Romas katoļu baznīcā, kurā norisinājās arī 8. dienas rīta dievkalpojums.

8. diena

8. dienā pēc Mises devāmies 22 km garajā ceļā uz Audriņiem, kur apmetāmies bijušās Audriņu pamatskolas sporta zālē. Atpūtas pauzēs klausījāmies priestera konferenci un pusdienojām. Vakariņās mīlojāmies ar kļiņģeri par godu dalībnieces Līvas 17 gadu dzimšanas dienai. Vakarā dalījāmies ierastajās grupiņās, kurās dalījāmies ar savām sajūtām un pieredzi šī svētceļojuma laikā.

9. diena

Svētceļojuma 9. dienas rīta dievkalpojumu svinējām turpat Audriņu pamatskolas sporta zālē. Bija paredzēts noiet 25 km garu ceļu, pēc kārtīgām brokastīm bijām apņēmiņas pilni doties ceļā uz Ozolaini. Diena bija karsta, tādēļ sajūsmu izradījām par katru ēnaino vietu un mazāko vēja plūsmu. Arī saldējums un melones bija liels glābiņš karstajā vasaras svelmē. Šīs dienas konferenci vadīja māsa Maija, kura stāstīja par habitu simboliku un nozīmi. Pa ceļam savā pagalmā mūs aicināja kāda viesmīlīga sieviete, ar kuru vienojāmies kopīgā lūgšanā. Noguruši, bet laimīgi ieradušies naksmītnē Maltas vidusskolas struktūrvienības Liepu pamatskolā cītīgi gatavojāmies ikgadējam talantu šovam. Pasākumā dalībnieki izrādīja gan aktiermākslas, gan muzikālos talantus. Naktsmierā devāmies vēlākās vakara stundās, tādēļ nākošā diena ir paredzēta nesteidzīga un mierīgāka.

10. diena

10. dienas rītā varējām izgulēties ilgāk, jo Liepu pamatskolu bija paredzēts pamest tikai pēcpusdienā. Pēc rīta Sv. Mises ēdamzālē dalījāmies grupiņās, kurās pārrunājām mūsu sajūtas un apspriedām dažādus jautājumus. Vēlāk bija iespēja uzdot daudzveidīgus jautājumus priesterim Krišjānim un māsām Maijai un Ritai “Jautājumu un atbilžu” pasākumā. Tālāk sekoja brīvais laiks, kurā katrs varēja atpūsties pēc saviem ieskatiem. Kopīgi paspēlējām “kartupeli” devāmies ceļā uz Maltu. Mūsu šīsdienas naktsmītne atrodas Maltas vidusskolas sporta zālē.

11. diena

Svētceļojuma 11. dienu sākām ar nelielu gājienu līdz Rozentovas baznīcai, kurā svinējām Sv. Misi. Šodien bija pēdējais garais svētceļojuma posms - 25 km. Ceļinieki devās uz Priežmali, pa ceļam atpūšoties pie Pušas ezera, kur peldējāmies, pusdienojām un klausījāmies interesanto priestera konferenci. Diena bija karsta un grūta, taču apņēmības pilni sasniedzām mūsu šīs dienas naktsmājas - Priežmales tautas namu. Vakarā plānojām pavadīt kopīgi pie Geraņimovas Ilzas ezera, pie kura norisinājās desu cepšana un “Sargeņģeļu atklāšanas” spēle. Esam pateicīgi laipnajam labdarim, kurš netīši dzirdot sarunu par malkas iegādi, to sagādāja mums no sava viesu nama “Līdakas”.

12. diena

Gaisā virmo sajūta, ka svētceļojums tuvojas noslēgumam. Šorīt pēc kopējām brokastīm un grupas fotogrāfijas uzņemšanas devāmies 14 km garajā ceļā uz Aglonu. Dziedot dziesmas un mie-lojoties ar saldējumu, veiksmīgi ieradāmies Aglonas bazilikā, kurā izteicām savus nodomus Dievmātei un svinējām svētceļnieku svēto Misi. Pusdienas ēdām pie Aglonas Katoļu ģimnāzijas, kura būs mūsu pēdējā ceļojuma naktsmītne.

Dienā svētceļnieki pavadīja atpūšoties, apskatot Aglonu, peldoties vietējā ezerā un iepērkoties tirdziņos. Vakarā visi sanāca kopā, lai dotos uz Krustaceļu.

Svētceļnieki jutās noskumuši par drīzo šķiršanos no pārējiem

biedriem, taču lepni, ka kopā esam mērojuši 229 km no Alūksnes līdz pat Aglonai. Šī gada svētceļojumā kopīgi pārvarējām šķēršļus, ieguvām jaunus draugus un slavējām Dievu, pateicoties par rūpēm un aizsardzību ceļojuma laikā.

/Līva Upeniece/

Turpinājumā seko svētceļnieku liecības:

Undīne:

15.augustā mēs svinam Vissvētākās Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svētkus. Šogad priekš manis tie bija citādāki nekā iepriekšējos gadus, un tie bija īpaši ne jau tāpēc, ka svētkos biju Aglonā (tas neizdodas katru gadu), bet gan tāpēc, ka uz Aglonu devos kājām.

Doma par svētceļojumu uz Aglonu man sirdī bija jau pagājušogad, bet tas nerealizējās, jo augustā brālim bija kāzas, līdz ar to daudz darbu arī man. Taču es zināju, ka šogad noteikti iešu.

Jāsaka gan, ka šis bija mans ceturtais svētceļojums uz Aglonu, bet pirmais kopā ar Rīgas sv. Alberta draudzi. Svētceļojumā nolēmu doties, lai vairāk laika veltītu savām attiecībām ar Dievu, pārdomātu jautājumus, kas man šobrīd svarīgi, un iepazītu draudzes locekļus. Šobrīd, kad svētceļojums ir noslēdzies, varu teikt, ka visas manas gaidas ir piepildījušās ar uzviju.

Svētceļojuma dienas ritmu veido dažādas lūgšanas, ikdienas svētās Mises, konferences un Evaņģēlija fragmentu pārdomas klusumā. Tas palīdzēja atslēgties no ikdienas steigas un fona "trokšņiem", un būt kopā ar Dievu. Svētceļojuma laikā arī grupiņās dalījāmies ar iespaidiem un pārdomām, bija slavēšanas un aizlūgšanas vakars. Izmantoju arī iespēju

un kļuvu par gandarītāju. Tas nozīmē, ka vienu dienu pavadīju klusējot, un vienīgā saruna varēja būt tikai ar priesteri. Šis laiks klusumā ļāva pārdomāt sev aktuālus jautājumus, un pr. Krišjānis palīdzēja rast atbildes. Pēc gandarīšanas dienas

sapratu, ka viens no lūgumiem, ko nesu Dievmātei, ir jau piepildījies, tāpēc varu Dievmātei ne tikai lūgt, bet arī pateikties. Tas sirdi pildīja ar lielu prieku! Tāpat svētkošanas laikā sapratu, cik svarīga ir kopiena. Kopiena palīdz izprast Svētos Rakstus, palīdz ieraudzīt, kā tie attiecas uz manu dzīvi un aicina uz vienotību, kopību ar Dievu un cilvēkiem Euharistijā.

Svētkošums palīdzēja arī iepazīties un sadraudzēties ar daudziem jaukiem cilvēkiem. Tagad pēc svētdienas sv. Mises būs vēlme baznīcā uzkavēties ilgāk, lai parunātos ar jauniegtajiem draugiem, kopā atcerētos svētkošumā piedzīvoto talantu koncertu un citus notikumus, uzmundrinātu un atbalstītu.

Protams, svētkošums nav tikai bezgalīgs prieks. Ir arī ciešanas – karstums, tad lietus un atkal karstums, saules apdegumi un tulzinas, bet saldējums, dziesmas, smaids un sarunas palīdz tikt pāri visām grūtībām. Aicinu visus, kas vēl nekad nav gājuši svētkošumā, to noteikti izdarīt. Jūs nenožēlosiet!

Viena no atziņām, ko ieguvu no svētkošuma, ir, ka manai lepņībai ir jānomirst, tad es varēšu saņemt no Dieva un nest citiem daudz augļus.

Lai mums visiem izdodas īstenot savā ikdienas dzīvē svētkošuma moto “Lai visi būtu viens”!

Mani sauc Estere. Man ir 12 gadi. Es gāju svētkošumā pēc savas izvēles, jo man ļoti patika iepriekšējais svētkošums. Kaut gan vecāki ļoti gribēja, lai ejam visa ģimene kopā, es tomēr izvēlējos iet ar Alberta draudzi, jo viņiem ir garāks ceļš. No sākuma man īsti nodoma nebija, bet tad es sapratu, ka man vajadzīga lielāka pacietība un mīlestība pret ģimeni, skolotājiem un pat draugiem.

Daudz sapņoju, kāds būs svētkošums. Atzīšos, tas bija daudz interesantāks, jaukāks, labāks un pārsteigumu pilnāks, nekā es to iedomājos.

Patīkamākais piedzīvojums bija tas, ka mēs satikām ģimeni, kurai piederēja ferma. Tur mums atļāva turēt rokās un glaudīt kaķēnus. Nepatīkamākais pārsteigums bija tas, ka vienam no mūsu svētkošuma dalībniekiem kājā iekoda suns. Vairākas dienas viņš negāja, bet, kad jau jutās labāk, atsāka ceļu.

Ceļš bija ļoti grūts, bet es esmu priecīga, ka izturēju. Grūtākās dienas bija tad, kad vajadzēja iet pa granti. Uz šī ceļa man visātrāk piekusa kājas.

Vienu dienu mēs gājām pa lauku. Tā bija mana mīļākā diena. Man ļoti nepatika celties agri, bet pārējais ritms patika. Pastāstīšu kāds tas bija. Mēs parasti cēlāmies plkst. 7:00, kravājām mantas un devāmies uz brokastīm, pēc tam uz Misi, un devāmies ceļā. Kad atnācām - uzklājām

gultas, ēdām vakariņas un gājām gulēt.

Man ļoti patika tēva Krišjāņa sprediķis un konference par komūniju, ka nav jāslēpjas aiz soliem, bet jāskatās uz Jēzu.

Vienīgā vieta, kuru es pazinu bija Priežmale, jo tur mēs jau bijām iepriekšējā gadā. Man ļoti patīk iet pa nepazīstamiem ceļiem, jo es tad nezinu pēc cik ilga laika mēs būsīm klāt.

Man ir milzīgs prieks, ka es nogāju šo svētkoļojumu un noteikti iesaku iet nākamgad, ja kāds vēlas izdzīvot piedzīvojumus un izaicinājumus.

Juris:

Ejot svētkoļojumā sesto gadu, šķiet ka nekas vairs nespēs pārsteigt, viss ir zināms, gan dienas kārtība, gan galvenie svētkoļojuma laikā gaidāmie pasākumi, gan liela daļa svētkoļnieku, kuri katru gadu mēro ceļu no Rīgas Sv. Alberta draudzes pie Aglonas Dievmātes. Bet katrs noiets svētkoļojums ir palicis atmiņā kā ļoti īpašs un svētkīgs laiks manā dzīvē, ar neaizmirstamiem notikumiem un spilgtiem iespaidiem. Arī šī gada svētkoļojums nav izņēmums.

Kā katru gadu, svētkoļojumā pavadītās dienas bija piepildītas ne tikai ar fizisku, bet arī ar garīgu noslodzi. Šogad fiziskā noslodze man personīgi šķita nedaudz izaicinošāka nekā iepriekš. Bet laiks, pavadīts piedaloties svētajās Misēs, klausoties grupas dalībnieku sagatavotajās konferencēs un klusumā bija ļoti vērtīgs, ļāva mierīgi un iedziļinoties pārdomāt savas attiecības ar Dievu, tuvāko, ka arī pašam ar sevi, uz ko aicināja šī gada svētkoļojuma moto: "Lai visi būtu viens", kā arī atgūt garīgos spēkus pirms jaunā darba cēliena.

Svētkoļojuma neatņemama sastāvdaļa ir arī atrašanās pie dabas. Peldoties dzidrajos un rīta agrumā kūpošajos ezeros, vērojot zeltainos laukus, zaļos mežus, zvaigžņotās augusta debesis vai dodoties vakara pastaigā pa pilnmēness gaismas pielieto veco skolas parku, nevilus kļūsti aizgrābts ar Dieva radītās pasaules krāšņumu.

Mūsu grupa ceļa laikā satika daudz labdaru. Piemēram, svētkoļojumā tika apēsts saldējums līdz šim nebijušā daudzumā. Īpaši palicis atmiņā kāds nezināms priesteris, kurš, dāvināto saldējumu atdodot no grupas atpalikušajiem svētkoļniekiem, atgādināja mums, ka pēdējiem jāklūst par pirmajiem. Salnavieši mums sagādāja negaidītu pārsteigumu - pēc nogurdinošas dienas iespēju apmeklēt pirti un kublu.

Ļoti īpašs šogad ir bijis svētceļojuma muzikālais pavadījums, kuru papildināja Neokatehumenālā ceļa kopienas dziesmas ar uzrunājošiem tekstiem iespaidīgā izpildījumā. Svētceļojuma muzikālā noformējuma kulminācija manā skatījumā notika iespaidīgā slavēšanā-evanģelizācijā Aglonas Sakrālajā laukumā pirms Krusta ceļa, kuru pavadīja Neokatehumenālā ceļa kopienas dejas.

Vēlos izteikt pateicības svētceļojuma organizatoriem, garīgiem vadītājiem, kalpotājiem saimniecībā un virtuvē, kā arī ikvienam grupas dalībniekam par kopīgi noieto ceļu! Iesaku katram kaut reizi dzīvē doties svētceļojumā uz Aglonu kājām!

Mani sauc David (23 gadi). Esmu seminārists Rīgas diecēzes misionārajā seminārā “Redemptoris Mater”. Latvijā esmu kopš 2018.gada. Šis bija mans trešais svētceļojums ar savu Sv. Alberta draudzi.

Jā, šīs dienas bija īpašas un droši varu teikt: Dievs bija un ir klāt! Par to esmu pateicīgs. Kā pēdējās dienās dziedājām vienā balsī: “Ar cik daudz labumiem mūs ir piepildījis Kungs...”

Doties ceļā ir izaicinājums, jo nav iespējams paredzēt pilnīgi visu. Tāpēc svētceļojumā var sagaidīt lielus pārsteigumus. Kaut es jau biju gājis vairākos svētceļojumos, tomēr šoreiz es biju sev teicis: “David, ļauj lai Kungs tevi pārsteidz.”

Pirmkārt, man bija liels prieks, ka pazinu gandrīz visus svētceļniekus, jo daudzi bija no Neokatehumenālā Ceļa kopienas. Citi savukārt bija gājuši ar mani jau iepriekšējos gados. Pateicos Dievam, jo esmu liecinieks, kā cilvēki, sākot no visjaunākajiem, mainās, nobriest un aug ticībā, meklē, jautā... Atceros da-žus, kas gāja vēl 2019.gadā kā bērni un, lūk, šodien ir mainījušies ne tikai fiziski, bet arī garīgi nobriedušāki, ar nopietnāku attieksmi (pie-mēram, gan-darot vai mek-lējot atbildi, uz ko mani Dievs aicina).

Vēl biju aizkustināts, ka daži grupas biedri gribēja dzirdēt manu dzīves liecību, nāca klāt ar jautājumiem, ceļā bija daudz dziļu sarunu. Viss tas ir būtisks un nepieciešams manā formācijā. Galvenokārt, tā ir zīme man, ka ejot šo aicinājuma ceļu uz priesterību, es varu kādam dot cerību; ka ir vērts atdot sevi, atteikties no citas pasaulīgas karjeras, lai palīdzētu kādam satikt Kristu. Daloties ar savu pieredzi, un dzirdot citu stāstus, manī auga pateicība. Pārdomās par Dieva Vārdu, es biju ļoti iepriecināts. Pateicoties līdzgājējiem, katru dienu pārliecinājos: Dievs ir ļoti labs! Man ir tik daudz dots, neskatoties uz manām nepilnībām, ko bieži vien ikdienas steigā ir grūtāk saskatīt. Tomēr pietiek apstāties un Kungs savā veidā atver acis, kā mācekļiem ceļā uz Emausu. Viņš spēj uzrunāt katru ļoti īpaši, visdažādākos veidos. Daloties un vienkārši sarunājoties, es biju piepildīts

un ceru, ka šis kopā pavadītais laiks bagātināja visus bez izņēmuma.

Vēl ievēroju, ka ceļš - kaut ir viens visiem, bet grūtības, tulznas, nogurums nenāk uzreiz visiem vienlaicīgi. Tas ir noslēpums. Arī ticības ceļā krīzes nenāk visiem vienlaikus. Sevišķi šajā gadsimtā, domāju, ka ticības ceļš jāiet kopā nevis izolēti. Tieši tā ir vieglāk savstarpēji bagātināties, atbalstīt. Pateicoties konkrētiem cilvēkiem, es varēju pacelt savas acis uz debesīm un ar palāvību uzticēt savas rūpes un problēmas Dievam. Nebija viegli, jo pa ceļam uz Aglonu uzzināju par tuvinieka nāvi, kā arī biju uztraucies par savu nākotni (10.septembrī došos misijā uz Sanktpēterburgu), bija jākārto dokumenti... Bet kā ievadā minēju: Dievs ir klātesošs, un Viņš dāvāja bagātīgi savu mieru.

Svētceļojumam, manuprāt, ir jāklūst par sākumu jaunam ticības dzīves veidam, kas ļauj kopā izbaudīt gan grūtības, gan priekus. Tieši šajās dienās ar pateicību soļoju pie Dievmātes, jo Kungs ļauj atklāt tik daudz... Un ne tikai. Dievs arī dod Draudzi ar iespējām iesaistīties; priesterus, kuri gatavi palīdzēt; cilvēkus, kuri ir atvērti, lai kļūtu par īstiem brāļiem un māsām. Kāpēc īsti? Jo, kad kāds zina, par ko uztraucas vai cieš cits, var palīdzēt, atbalstīt, uzklausīt, lūgties... Esmu pārliecināts, ka man būtu grūtāk dzīvot Latvijā, tālu no mājām, ja es nebūtu atradis (vai Dievs nebūtu devis) brāļus un māsas (kopienu), kas atbalsta ar vārdiem, darbiem vai vienkārši ar savu klātbūtni. Meklē arī tu, iesaisties draudzē un redzēsi kā naidīgā pasaulē var saglabāt ticību!

Svētceļojums daudz iemāca. Tas ir labvēlīgs laiks, lai es atjaunotu attiecības ar Dievu un blakus esošajiem. Novēlu katram nebaidīties doties ticības ceļā un, ja līdz šim neesi uzdrošinājies iet kājām uz Aglonu, – gatavojies soļot nākamgad!

Svētdienas skola

25.09.2022. savu darbību sāks Svētdienas skola (latviešu grupa) svētdienas skolas telpā 2. stāvā no plkst. 16.30. Svētdienas skolas skolotāja **Sandra Kužņecova**, mob. 29435428.

Krievu valodas grupiņa:

25.09.2022. начинется Воскресная школа для детей, приступающих к первому причастию после св. Мессы на русском языке (13:00).

Телефон **28315717 Нина**.

Liturgiskais kalendārs

- 3. septembris, sestdiena – Sv. Gregors Lielaais, pāvests un Baznīcas doktors, piemiņas diena.** Svētās Mises: plkst. 8:00 un 17:00 (svētdienas sv. Mise).
- 8. septembris, ceturtdiena – Vissvētākās Jaunavas Marijas dzimšana, svētki.** Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.
- 13. septembris, otrdiena – Sv. Jānis Hrizostoms, bīskaps un Baznīcas doktors, piemiņas diena.** Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.
- 14. septembris, trešdiena – Svētā Krusta pagodināšana, svētki.** Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.
- 15. septembris, ceturtdiena – Vissv. Jaunava Marija, Sāpju Māte, piemiņas diena.** Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.
- 16. septembris, piektdiena – Sv. Kornēlijs, pāvests, un sv. Cipriāns, bīskaps, mocekļi, piemiņas diena.** Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.
- 21. septembris, trešdiena – sv. apustulis un evaņģēlists Matejs, svētki.** Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.
- 23. septembris, piektdiena – sv. Pio no Pjetrelčinas, priesteris, piemiņas diena.** Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.
- 29. septembris, ceturtdiena – sv. erceņģeļi Miķelis, Gabriēls un Rafaēls, svētki.** Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.
- 30. septembris, piektdiena – sv. Hieronīms, priesteris un Baznīcas doktors, piemiņas diena.** Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00
-

INFORMĀCIJA PAR DRAUDZI

Baznīca atvērta:

Darbadienās:

7.00 – 9.00 un 17.00 – 18.45

Sestdienās:

7.00 – 9.00 un 16.00 – 18.00

Svētdienās:

8.00 – 14.00 un 17.00 – 19.00

obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās (darbadienās):

7.00 – 12.00 un 17.00 – 19.00

Sestdienās:

7.00 – 12.00 un 16.00 – 18.00

Vissvētākā Sakramenta adorācija:

Svētdienās:

Pēc Sv. Misēm:

plkst. 10:00 - 11:00; 12:00 – 13:00.

Katra mēneša pirmajā piektdienā:

Pēc Sv. Mises no 9:00 līdz 10:00

Svētās Mises:

No pirmdienas līdz piektdienai:

8:00 LV

18:00 LV

Sestdienās:

8:00 LV

17:00 LV

Svētdienās:

9:00 LV

11:00 (Summa) LV

13:00 KR

18:00 LV (ar ģimenēm)

Obligāti svinamajos Baznīcas svētkos:

8:00 LV

11:00 (Summa) LV

18:00 LV (sestdienās 17:00)

Draudzes kontaktinformācija:

Adrese:

Liepājas iela 38, Rīga, LV-1002,

tālr.: **6 761 36 30**; mob.: **2 707 46 76**

e-pasts: draudzes_kanceleja@inbox.lv

Draudzes mājas lapa:

www.albertadraudze.lv

Draudzes kancelejas darba laiks:

no pirmdienas līdz trešdienai no plkst.

9:00 līdz 13:00

ceturtdienās un piektdienās no plkst.

13:00 līdz 17:00

Svētdienās, valsts un obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās: slēgta.

Atbildīgais par izdevumu: t. Krišjānis

Teksta salicēja: Marika Lotaņuka

Teksta korektore: Ruta Vinķele

Izdevums ir par ziedojumiem!

*ZIEDOJOT PAR DRAUDZES AVĪZĪTI, JŪS ATBALSTĪSIET ALFA
KURSUS PIEAUGUŠAJIEM UN JAUNIEŠIEM !*